

Hledáním ztracené duše

Vešla jsem do kuchyně a hned mi bylo jasné, že to nebude snadná věc. Jdu s kůží na trh, kde mi soudcem a katem zároveň nebude cizí obecenstvo, nýbrž jediná osobě v mém životě, u které jsem si nedovedla představit, jak asi vypadá proces chválení, úžasu či ocenění.

„Tati? Dala jsem si přihlášku na psychologii...“ Tehdy mi to přišlo jako dobrý nápad, a tak jsem se ve svém nadšení chtěla ještě za tepla pochlubit. Zlověstné rozprostírající se ticho mi dávalo tušit, že je to v háji. Nic na tomto faktu nezměnilo ani to, že otec nezvedl oči od počítače. Jsem si ale jista, že mě slyšel dobře. Pohnul se mu levý ušní lalůček, jako by nadskočil samým leknutím.

A je to tady. Tato informace nezůstane bez potrestání. Vzduch je těžký a na skoro neznatelnou chvíličku ještě stíhám zalitovat svých troufalých slov. Lehký arogantní úsměv, sundává si brýle. Nadechuje se.

„Ty? Proboha. Jsi mi to ale komik. A co tam jako budeš študovat? Duše? Pche. Co to vůbec je. Luxus pro rozmazlený lidi dnešního světa. Už nevědej co by, fakt...“ Zdá se, že si spíše mluví pro sebe. Smích provází celé jeho sdělení. Páni. V životě jsem svého otce neviděla se tak rozverně bavit. A upřímně – asi bych to bez toho zvládla i nadále.

„A navíc...takovej psycholog, to už musí bejt někdo. Musí bejt vyrovnanej, stabilní, rozumnej, chytrej, přívětivej a trpělivej...“ Tím řekl vše. Sjel mě pohledem od mých rozechvělých kotníků přes hrudník, v němž srdce dávno zatáhlo rolety, až ke kořínkům vlasů, které se možná i hrůzou na maličký okamžik zatřásly. Na mimice si však dávám extra záležet. Malá emoční Blíženkyňe jemně opakuje: *Pamatuj Páji, nesmiš brečet...ne...ted' ne...* Pozdě. Jedna slza, zrádkyně, utekla.

Chci dodat něco...co vlastně? A tak se jen otočím čelem ke dveřím a odplouvám z místnosti bez toho, aniž bych pod sebou cítila oporu pevné podlahy.

Možná i to byl pro mě impulz se na školu dostat. Já mu ještě ukážu! A takhle nějak začínají naše emoční rány a traumata plynoucí z našich otců a matek, jimž se zoufale snažíme uniknout dosahováním kariérních úspěchů, konzumováním omamných nápojů či alespoň hodinami terapeutických sezení.

Musím přiznat, že ani po pěti letech studia se mi nedaří plně zacílit na onu esenci duše, zjistit, jak vypadá, jak se má, po čem touží, kde bydlí a čím že se to vlastně živí. S jistotou vím jen to, že je, že je křehká a že budu potřebovat minimálně celý svůj život na to, abych se jí pokusila nevypustit.